

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν τοῦ ταίριαζε, δὲν τῆς ταίριαζε, ἔπρεπε νὰ χωρισθῶν ! Καὶ σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα εἶχε φτάσει ἡ Δώρα ἅμα γνώρισε... τὸ Ντινο. Ὁ Ντινος τῆς ἄνοιξε τὰ μάτια. Αὐτὸς τὴν ἔκανε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ καταλάβῃ πόσο ἦταν δυστυχισμένη μ' ἕναν ἄντρα πού δὲν τῆς ταίριαζε. Κι ἀποφάσισε νὰ τὸν χωρίσῃ, γιὰ νὰ πάρῃ ἄλλον, ταιριαστό.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μόνο τὴν ἔκοψε ὁ Ντινος.
— Ποῖόν ; τῆ ρώτησε.
— Τὸ Ντινο ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀδίστακτα. Ποῖόν ἄλλον ;
— Μὰ σάγαπᾷ κι' ἐκείνος ;
— Βεβαίωτα !
— Καὶ τὰ συμφωνήσατε ;
— Ἐννοεῖται ! Τὰ συμφωνήσαμε καὶ σήμερον ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι σου γιὰ πάντα. Δὲν θὰ ξαναγυρίσω. Θὰ μείνω ἐδῶ ὡς πού νὰ πάρω τὸ διαζύγιό μου καί... νὰ ξαναπαντρευθῶ. Ντινο, θέλω νὰ χωρισθῶμεν σὰ φίλοι. Πιστεύω πὼς θὰ φανῆς καὶ σὺ λογικὸς καί, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, θὰ ζάνῃς ὅ,τι πρέπει. Δὲν θὰ δοκιμάσῃς νὰ μὲ μεταπεισῇς σάν τῆ μητέρα μου, γιατί ἐσὺ μορσεῖς πιά νὰ κρῖνῃς πόσο θάταν περσιτό. Οὔτε θὰ καταδεχθῆς νὰ μὲ παρακαλέσῃς. Οὔτε θὰ ζάνῃς καμιὰ σιγήν, ὅπως φοβήθηκεν ὁ πατέρας μου. Ἐδῶ θάπολαρκειτοῦθνε. Ἐγὼ θὰ μείνω καὶ σὺ θὰ φύγῃς. Καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ἰδῆς κανένα. Ἄς τους νὰ φάνε μὲ τὴν ἡσυχία τους. Τὰ θὰ ἐκέρδιζες ἀπὸ μιὰ σύγχυση ; Τίποτα ἀπολύτως !

Ὁ Ντινος τώρα ἐσκύλιασε.
— Αὐτὰ ἐγὼ δὲν τάξω ! τῆς φώναξε. Ἡ θὰ γυρίσῃς τώρα ἀμέσως μαζί μου, στὸ σπίτι μας, ἢ...
Δὲν συμπλήρωσε τὴ φράση του, δὲν ἐξεπτόμισε τὴ φροβέρα του.

— Ἡ ; τί ; τὸν προκάλεσε ἡ Δώρα.
— Δὲν ξεῶ ! θάρρῃς μαζί μου ἢ ὄχι ;
— Ὅχι !

Νὰ το τὸ «ὄχι» πού ἐρχόταν τώρα σάν ἀνταπόδοση τοῦ παλιοῦ ἐκείνου, τοῦ ἀδικου καὶ παρᾶνμου «ναί».

Καὶ τοῦ τὸ ξανάπε μάλιστα. Τρεῖς φορές τὴ ρώτησε κρινὸς θυμωμένος ἂν ἤθελε νὰ ἀπολοῦθη, καὶ τρεῖς φορές ἡ Δώρα τὸν ἀποκρίθηκε «ὄχι».

— Καλὰ λοιπόν ! τῆς φώναξε. Μείν' ἐδῶ καὶ περιμένε... νὰ πάρῃς τὸ Ντινο σου ! Ἐγὼ φεύγω. Χωρίζομαστε, βέλτε, φιλικώτατα Διαζύγιο ὅμως δὲν θὰ σοῦ δώσω ποτέ, στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα !
— Καὶ τί θὰ καταλάβῃς ;
— Ἡ ἐκδίκησή μου καὶ μένα.
— Ὁραῖα ἐκδίκηση ! Νὰ εἶσαι σκλαβωμένος, νὰ μὴν μορσεῖς ποτέ νὰ παντρευθῆς ἢ ἄλλῃ, νὰ εὐτυχῆς, γιατί ;... γιὰ νὰ μὴν πάρω κι' ἐγὼ τὸ Ντινο !... Ὁραῖα ἐκδίκηση !
— Ὁ, τι καὶ νάνα, αὐτὴ εἶπε. Καὶ πὲς του το νὰ τὸ ξέρῃ. Δὲν θὰ σὰς ἀφῆσω ἐγὼ νὰ παρῶθῃς, πού νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος. Ἄν δὲν ντρέπεται τὸν ἀδελφὸ του πού εἶνε ἄντρας τῆς ἀδελφῆς μου, ἂς σ' ἔχει ἔτσι. Ἐσένα τουλάχιστο σοῦ ἀξίζει... Καληνύκτα, Δώρα !

Κι' ὁ Ντινος ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ. Μὰ ἐκείνη, χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέση τῆς, τὸν φώναξε :

— Ντινο !... Ντινο !... Ἐλα, ἔχω ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ !
Γύρῃς πάλι σὰ νευρόσπαστο μπροστὰ τῆς.
Τὸν ζήτησε μὲ οἶκτο καὶ τὸν ἄρτισε :

— Μὰ γιατί τὸ κάνεις αὐτό ; γιατί ;... Γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰρῶ πάλι μαζί σου ;... Ναί, ἴσως... δὲν εἶνε ἀσχημὸς τρόπος... Ἄν ἐπιμένῃς, ἐκεῖ θὰ καταλήγῃς τὸ πράγμα. Θὰ τοῦ πῶ : «Ντινο μου, δὲν γίνεται, ὁ Ντινος δὲν δίνει διαζύγιο», καὶ θὰ γυρίσω στὸ σπίτι σου. Μὰ... δὲ μὸν λές τί μὲ θέλεις ;... Τί σχέση ἔχεις ἐσὺ μὲ μιὰ γυναῖκα σάν καὶ μένα ; Ἀλήθεια, δὲν ἔμαθες ἀκόμα τί εἶμαι ; Ἀλήθεια, δὲν κατάλαβες ἀκόμα πὼς πραγματικῶς δὲν σοῦ ταίριαζω ; Ἐ, λοιπόν πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ. Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα ! Γιατί ὡς τώρα, Ντινο, σὲ γελοῦσα... σὲ γελούσα !...

Καὶ ὅπως τότε στὸν Ἐθαγγελᾶρη, με τὴν ἴδια ἀφηρησιά, με τὸν ἴδιο κνισμὸ, καὶ μόνο μ' ἄλλο σκοπὸ καὶ μ' ἄλλο ἔπος, ἡ Δώρα διηγήθηκε καὶ στὸ Ντινο τὴν «ἐρωτικὴ ζωὴ» τῆς. Ἄρχισε ἀπὸ τὸν Ἐθαγγελᾶρη, ὁμολογώντας του πὼς ὄχι τρεῖς, ἀλλὰ δεκατρεῖς, εικοσιτρεῖς φορές εἶχε πάει στὸ ἐξοχικό σαϊτάκι γι' αὐτὸν, κι' ὄχι βέβαια γιὰ νὰ τοῦ πῆ πὼς δὲν ἀπατούσε τὸν ἄντρα τῆς... Κι' ἀφοῦ πέρασε ὅλους τοὺς ἄλλους μὲ τὴ σειρά, ἔφτασε ὡς τὸν Τάκη. Ναί ! καὶ τὸν ἀδερφοῦ του ἀκόμα ἀγάπησε, καὶ μὲ τὸν ἀδερφοῦ τὸν ἀκόμα δοκίμασε νὰ τὸν ἀπατήσῃ. Τὴν ἤθελε λοιπὸν τέτοια γυναῖκα, τέτοιο τέρας ; Δὲν τὴν ἄφῃνε, δὲν τὴν ἔστειλεν στὸ διάβολο, νὰ γλυτώσῃ κι' αὐτὸς, νὰ ἡσυχάσῃ ἴσως κι' ἐκείνη ; Γιατί καταλάβαινε : ὅσο τὴν εἶχε στὰ χέρια του ὁ Ντινος, ἡ Δώρα δὲν θὰ ἡσυχάσε ποτέ. Ἡ ἴδια θάταν πάντα. Μόνο στὰ χέρια τοῦ Ντινοῦ θά-

λαζε ἴσως. Γιατί τὸν ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια τὸ Ντινο, κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἀγαποῦσε στὴ ζωὴ τῆς. Ὁ Ντινος ἦταν ὁ «ἀνθρώπος» τῆς, τελείως !..

Ὁ Ντινος τὴν ἄφησε νὰ τοῦ τὰ πῆ ὅλα. Καὶ μόνο ἀφοῦ σῶπασε κρινὸς περιμένοντας τὴν ἀπάντησή του, τὴν ἀπόρασή του, ὁ δυστυχισμένος σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά καὶ φώναξε μὲ ἀληθινὴ φρίκη :

— Τί ἀπίστη, θε μου, γυναῖκα ! Δὲν πιστεύω νὰ ξανάκανε ἄλλῃ ἢ φύση !

Ἐταί τότε εἶχε πεῖ κι' ὁ Ἐθαγγελᾶρης. Μὰ ἡ Δώρα οὔτε σκέφθηκε νὰπαντήσῃ πάλι ὅπως τότε : «ἀπίστη στὸν ἑασότη, μὰ πιστὴ στὸν ἔρωτα !» Τέτοια πράγματα πιά !.. Μόνο τοῦ εἶπε :

— Γιατί λοιπὸν ἐσὺ εἶσαι ὑποχρεωμένος νάκρῃς τὴν πιὸ ἀπίστη γυναῖκα τοῦ κόσμου ; Ἐπειδὴ γελάστηκες μιὰ φορὰ νὰ τὴν πάρῃς ;
— Αὐτὸ εἶνε δικός μου λογαριασμός, τῆς ἀποκρίθηκε.

— Ὁ, θε μου ! φώναξε ἡ Δώρα. Ἀκόμα ἐπιμένεις ; ἀκόμα μὲ θέλεις ;
— Ναί !
— Καὶ δὲν μοῦ δίνεις διαζύγιο, γιὰ νὰ μ' ἔξαναγκάσῃς !..
— Ναί !

— Μὰ τότε, Ντινο μου, τί νὰ σοῦ πῶ !.. Ἐσὺ εἶσαι τέρας πού δὲν ἔκανε ἄλλο ἢ φύση, κι' ὄχι ἐγὼ !..

— Μπορεῖ νὰ εἶμαι ὅ,τι θέλεις. Ἀλλὰ βγάλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου πὼς τὸ σοῦ ζάμω ποτέ τὸ κέρφ σου. Φεύγω, σάφῃν ἐδῶ καὶ... περιμένε νὰ πάρῃς τὸ Ντινο σου !

Πῆγε ὡς τὴν πόρτα, μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Δώρα δὲν τὸν φώναξε πῶς.

Βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα, κατέβηκε τὴ σκάλα καί, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι πού ἔτρωγαν ἀκόμα στὴν τραπεζαρία, καὶ τὸν φωνάζουν νὰ τὸν ρωτήσουν,—γιατί δὲν ἤθελε οὔτε ψίμα νὰ τοῦς πῆ, οὔτε τὴν ἀλήθεια,—μπρ' εὐθὺς στὸ μικρὸ διάδρομο, κατέβηκε σιγὰ τὴν πιονὴ σκαλίτσα κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Σὲ λίγο βρισκόταν στὸν τυφλὸ ἐκεῖνο δρομάκο ὅπου τὴ βροαδιὰ τῆς ἀπαγωγῆς περιμένε τὴ Δώρα σουλατσάροντας μὲ ἀγωνία. Καὶ πάλι τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ βροαδιὰ ἡ ἴδια. Πῆγε ὡς τὸ γάγγελο καὶ στάθηκε... Νά, σὲ λίγο θάζουγε τὰ βηματάκια τῆς Δώρας καὶ τὴ φωνὴ τῆς :

— «Στάσου, νὰ ἄγουμεν μαζί...»
Γιὰ λίγες στιγμὲς ἔμεινε μ' αὐτὴ τὴ γλυκεῖα αὐταπάτη. Τοῦ φαίνονταν ἀνόμα πὼς θὰ περνοῦσε κι' ἐν' ἄδειο αὐτοζίνητο, νὰ τὸ σταματήσῃ, νὰ τὸ πάρῃ, νὰ βάλῃ μέσα τὴ Δώρα καὶ νὰ πάνε ἴσα... στὴ μικρὴ βίλλα τῆς Κηφισιάς !

Μὰ ὄχι. Οὔτε αὐτοζίνητο πέρασε, οὔτε ἡ Δώρα κατέβηκε.

Ἦταν μοραῖο νὰ φύγῃ ἀπόψε μονάχος. Καὶ νὰ φύγῃ, χωρισμένος γιὰ πάντα, ἀπὸ κεί πού εἶχε φύγει τότε μαζί τῆς, ἐνομιμένος κι' εὐτυχῆς.

Ποῖος νὰ τοῦλεγε !..
«Τὸ ζῶμα τῆς Ἐλένης !» εἶπε πάλι μέσα του.

Καὶ ξεκίνησε πεζὸς, σκυφτός, δυστυχισμένος...
Θ'.

— Ἐ ! πού εἶνε ἡ Δώρα ; τὸν ρώτησε ἡ Ζατούρανα ὅπως καὶ κείνο τὸ μρ'εῦ μὲ τὸν Ἐθαγγελᾶρη.

Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ Ντινος φυλάχθηκε νὰ τῆς φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια.

— Πισίματα μοῦ ζάνει πάλι, τῆς ἀποκρίθηκε. Τὰ τσουγγύρισα μ' ἔμεινε νὰ κοιμηθῇ στὴς μητέρας τῆς. Μὰ δὲ βαριέσαι ! Ἄδρω πρῶτ' πρῶτ' θὰ τὴν ἰδῆς πάλι ἐδῶ... Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι τίποτα, μὴ φοβάσαι !

Ἡ Ζατούρανα κούνησε τὸ κεφάλι τῆς χωρὶς μιλία. Σὰ νὰ τοῦλεγε : «Καλὰ σοῦ ζάνει, ἀφοῦ τὴν κράτησες ὕστερ' ἀπὸ κείνα...» Μὰ κι' ὁ Ντινος δὲ μίλησε πιά γιὰ τὸ ἀσημαντὸ τάχα «τσουγγύρισμα». Κι' ἀφοῦ ἔφαγε μὲ τὸ στανιό, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ ἡ μητέρα του πόσο πιὸ σοβαρὸ ἦταν τὸ πράγμα, βγήκε ἔξω μονάχος καὶ πῆγε ἴσα νὰ βρῇ... τὴ φιληνάδα του τὴν Κάκια.

Τὸ εἶχε πάρει, βέλετε, συνήθεια : ἅμα τὸν ἀφῆνε ἡ Δώρα, πῆγαινε στὴν «ἀλλά», σὰ νὰθελε κι' αὐτὸς νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀπίστη μὲ μιὰν ἀπιστία.

Εἶχε, φαίνεται, ἀκόμα τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὴν ἀνάγκαιε νὰ γυρίσῃ πάλι κοντὰ του. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶπε τῆς μητέρας του τίποτα. Καὶ δὲν ἦταν μόνο πού δὲν θὰ τῆς ἔδινε τὸ διαζύγιο ; παρὰ εἶχε σκεφθῆι καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμα πιὸ σίγουρο κατὰ τὴν ἰδέα του : Θάπαινε τὸ Ντινο σὰ φίλος, σὰ συγγενῆς, καὶ θὰ τοῦλεγε ἀπ' ἀκρῆ

Γύρῃς πάλι σὰ νευρόσπαστο μπροστὰ τῆς.

σ' άκοη την ιστορία της Δώρας. Θά του διηγόταν όλη την «ερωτική της ζωή» όπως την είχε άκούσει από όλιγο από τόν στόμα της. Θά τούλεγε άκόμα και για τόν Τάκη τόν άδελφό του. Κι' ύστερ' άπ' αυτό, άς έπαιρνε άν τολμούσε ό Ντίκος, άς φορτωνόταν τέτοια άπιστη, τέτοια μανιάδα, τέτοιο τέρας !. 'Αυ' δέ ; ...

Στο σπίτι της Βάβης, τού άνοιξε ή ύπηρετρια και τόν ύποδέχθηκε ή ίδια ή Κάκια στό κεφαλόσκαλο μέ τή συνθησιμένη της διαχυτικότητα. Μπαίνοντας όμως στό σαλόνι, ό Νίκος παρατήρησε κάποια άνωμαλία. 'Ενώ δέν είδε κεί-μέσα παρά μόνο τή μητέρα, τού φάνηκε πώς ήταν και κάποιος άλλος πού βιάσθηκε να κρυφτεί στη δίπλανη κάμαρα. Σάν άκουσε μάλιστα και μία χοντρή φωνή, φοβιασμένη λιγάκι, πού δέν ήταν ούτε της Κάκιας, ούτε της μητέρας της, ούτε της ύπηρετριας...

— Μά... δέν είστε μόνες; ρώτησε στενοχωρημένος.
— 'Όχι, όχι, κάθησε τού είπαν κι' οί δύο, αλλάζοντας όμωσ μά μάτια.

Τι τόν έννοιας' επιτέλους ! 'Όποιος κι' ήταν, όποιος κι' άν είχε κρυφτεί στην κάμαρα, άφού οί νοικοκυρές τού έλεγαν να καθήσασ, μπορούσε να τό κάνει χωρίς φόβο. Κι' ύπέθεσε πώς θάταν γέννησ φίλος πού δέν ήθελε να φανερωθή σ' έκεينو τό σπίτι, και πέρασε στην κάμαρα για να βγή άπ' τήν άλλη πόρτα στό άντρεί και να φύγη κρυφά. 'Όρα του καλή ! Σέ λίγο ό Νίκος τόν είχε ξεχάσει. Και κουβένταζε εύθυμότατα μέ τις δύο γυναίκες, πού τόν είχαν άπό τότε για χωρισμένο και τόν ρωτούσαν τι έγινε, άν ήθελε τό διαζύγιο κι' άν έτοιμαζόταν να... ξαναπαντρευθή.

— Τώρα κι' άλλη μία φορά; τούς άστευόθηκε ό Νίκος.
— 'Ω ! πώς και τή δεύτερη ;
— Τ'ην πήρα και μέ πήρε !
— 'Ε ! ε ! φανταζόμαι πόσο θά τήν αγαπάς κι' αυτή, άφού μάς ξαναθυμήθηκες άπό τώρα !.
— Δέ βαριέστε ! Πήρα μιάν άσχημη σαράντα χρονών, χίρα, αλλά...

— Μέ δυό-τόρία έκαιτοιμύρια !
— 'Αζειβώς !
— Μπράβο ! όποτε... μαζί θά τά φάμε...
— Αυτό νάκούεται !
Σέ λίγο ή μητέρα βγήκε κι' ό Νίκος έμεινε στό σαλόνι μόνος μέ την Κάκια. Τότε, διαμιάς άλλαξε ύφος. Κι' είπε στη φιληνάδα του τραγικά :

— Κάκια, καλή μου Κάκια, είμαι πολύ, πολύ δυστυχισμένος !...
'Έτσι, είχ' αισθανθεί άξαφνα τήν άνάγκη νάνοιχθή σέ κάποιον, να πη τόν πονο του, να γυρέψη μία συμβουλή, νάκούση ίσως μία παρηγορία. Και πούόν άλλο μπορούσε να βρή παρά τήν Κάκια εκείνη, πού ούτε τή τροπέλιαν ούτε τή λογάριάζε ; 'Ηταν σχεδόν σά να μιλούσε δυνατά μέ τόν έκούτό του.

Και τής τά είπε όλα, όλα...
'Απ' τήν άρχή, ή Κάκια ένδιαφερόθηκε ζολακευμένη για τήν έμπιστοσύνη. Κι' όταν μία στιγμή ξαναμίλησε ή μητέρα της, τής φώναξε ζώηρα :

— 'Άσε μας ! έχουμε όμιλία μέ τόν κ. Νίκο !
— Μά... έδώ θά μείνετε ;
— Ναι, ναι, άσε μας !
'Ο Νίκος τής διηγήθηκε πώς τά ξανάφτισε μέ τή γυναίκα του, γιατί τήν αγαπούσε, και πώς αυτή για τό «εύχαριστώ», άγάπησε τώρα άλλον κ' ήθελε να τόν αφήσει. 'Όλα μέ τό νι και μέ τό σίγμα. 'Ακόμα και τήν όμιλία πού είχε κάνει μαζί της πρό όλίγου στό σπίτι τής μητέρας της...

— Θέ μου ! έκαμε στό τέλος ή Κάκια. Τέτοια λοιπόν γυναίκα σου έτυχε σένα ;
— Τέτοια, Κικια μου, τέτοια !.
— Και τήν αγαπάς, κακόμοιρε ;
— Τήν αγαπά ! Τη συχώρασε και τήν πρώτη φορά; είμαι έτοιμος να τή συχωρέσω και τώρα.
— Και να τή ξαναπάρης ;
— 'Ω, φτάνει να θελήση !
— Μά γιατί ; γιατί ; τι τής βρίζεις ; ...
— Ξέρω κι' εγώ !... Αυτό Κάκια μου δέν προσδιορίζεται. Τής βρίζω όμωσ κάτι πού δέν τό βρίζω σ' άλλη γυναίκα, να !.

Και τής έξομολογήθηκε πώς τήν άλλη εκείνη βραδυά, πού είχε πάει πάλι για να εκδιχθή τάχι τήν Δώρα με μιάν άπιστία, δέν κατάλαβε τίποτα μέ την Κάκια και, φωνώντας πού δυστυχισμένος, άπό πούιν συλλογιόταν : «Λώρα και πάλι Δώρα !...»

— Μά είνε πού μέ είχες χορτάσει, τού άποκρίθηκε. 'Έπειτα, εγώ... τό ξερω... δέν σου άρεσα ποτέ τόσο πολύ...
— Και πούά άλλη υού άρεσε ποτέ έκτός άπό τή Δώρα ; ...

— Αυτά είνε λόγια !... Σου έχει κερφοθει ή ιδέα πώς δέν ύπάρχει άλλη στον κόσμο, ένφ ύπάρχουν πολλές, πολλές !. Νά, όπου κάμης !... Φτάνει να βγάλης τήν ιδέα...

— Δέν είνε ιδέα, καμμένη !...
— 'Αζου πού σου λέω... 'Έπειτα... πώς καταδέχεται ; ... Αυτό δέν μπορώ να καταλάβω !...
'Αντρας είσαι σύ !... 'Έχεις φιλότιμο ; έχεις περφηφάνεια ; ...
— 'Όταν αγαπάει κανένας, Κάκια...

(Ακολουθεί)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ Σ.

'Η λεπτοφυής σιλουέττα της θυμίζει δροσόλουστον παρύδιον άνθος, και ή αίθερία εμφάνισή της προαναγγέλει μία έμφυτη ευγένεια και άπέραντη καλωσύνη. 'Ανερόφη σ' ένα από τά κυριώτερα σχολεία της 'Ελβετίας και ή μόρφωσίς της είνε πράγματι έξαιρετική. 'Ός επί τό πλείστον έχει ύφος σκεπτικόν πού δέν ταιριάζει στά είκοσι χρόνια της, ίσως όμως γι' αυτό έχει μία αντίδρασι καταπληκτική σέ έντελώς παιδιαστική εύθυμία. Αί τουαλέττα της ως επί τό πλείστον δημιουργήματα «Ρεντφόρν», «Αναβέν», «Βιοννέ», Αί βραδυναί ιδίως εμφάνισεις της, είνε πράγματι άξιοθαύμαστα, φορεί ως επί τό πλείστον φορέματα στύλ άπό ταφτά ή τουλίλα σέ χρώματα παστέλ πού συνδιάζονται τόσο άρμονικά μέ τά βαθύχρσα μαλλιά της και τά γαλαζοπράσινα μάτια της.

'Η Μονταιν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αί κοσμικαί 'Αθήναι διασπεδάζουν νυχθημερόν υπό τύπον γευμάτων, «λόγες», χορού, χαρτοπαίξις και μ' όλα ταύτα όλίγιστες μεταξύ αυτών συγκεντρώσεις επίδεικτικά περιγραφής, διότι οί κεκλήμενοι μόλις υπερβαίνουν τούς 15-20.

'Από τά κυριώτερα κοσμικά γεγονότα της παρελθούσης έβδομάδος ό χορός ύπέρ των Μακεδονικών σχολών πού εδόθη εις τό Καπρις και έσημείωσεν θριαμβευτικήν έπιτυχίαν.

— Σπανίως παρετηρήθη τόση πολυκόσμη και έλκεκτη συνάθροισι σέ άθηναικόν ντ'αν. Γνωσταί φρονονομαίαι, λιμπιστές κορμιστασιές, αθέριες τουαλέτες, ένα διαβολομένο άντραν χόρευαν στην κεντρικήν αίθουσαν, στό καπιτολίον, επάνω, παντού.

— 'Από τά γραφικώτερα θεάματα, ή μακεδονικές άμφίσεις πού φορούσαν όραιότατες δεσποινίδες μεταξύ των όποιων πλέον θελκτική ή δις Λίτσα Καλλέργη.

— Μεταξύ των έπισημών ήσαν ό 'Υπουργός των 'Εξωτερικών και ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ό Πρόεδρος της 'Αγγλίας κ. Λόραν, ό Πρόεδρος της 'Ιταλίας κ. και κ. 'Αρλόττα οίτινες προσήλθον μετά τό παρατεθέν γεύμα υπό τού 'Υπουργού των 'Εξωτερικών κ. Α. Μιχαλακοπούλου.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις παρά τῷ κ. και τῆ κ. Μιχ. Μελά.

— Μιά από τάς πλέον εύχαρίστους έσπερίδας τής έποχής δοθεύσα παρά τῆ κ. Πεσματιόγλου. Οί κεκλήμενοι είχαν διανεμηθή σέ δυό αντίθετα στρατόπεδα Μαρτζή και Κοΰν-ζάν. Οί πρώτοι έπαίζαν μέ τήν θρησκευτικήν σιωπήν πού επιβάλλει τό άνωτέρω παιχνίδι. Οί αντίθετοι έπαίζαν μέ μπριό άκαταγώνιστον, τό πραγματικά διασπαστικό παιχνίδι.

— Κεκλήμενοι ήταν κ. Ρασκάνο, κ. και κ. Α. Ρούφου, κ. και κ. Καλλίνου, κ. Καποδίστρια, κ. και κ. Α. Πεσματιόγλου, κ. και κ. Δ. Λοβέρδου, κ. και κ. 'Αφεντούλη κ. και κ. Μ. Μελά, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κ. Δεμερτζή, κ. και κ. Νικολαΐδη, κ. ά.

— 'Από τής πλέον ούαιες τουαλέτες κ. Γ. Γουλάρη μπλέ παστέλ και μεγάλο τριαντάφυλλο μώβ, κ. Μπουμπουλή μέ τουαλέττα μπλέ-ντε-νουί, κ. Λυκουρέζου τουαλέττα σιζ μπλέ έντονη, δις Δεμερτζή τουαλέττα άπλουστατήν και χαριτωμένην μπλέ παστέλ.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην γεύμα παρά τῷ Προεβευτῆ τῆς 'Αγγλίας και τῆ κ. Λόραν.

— Τήν παρελθούσαν Τρίτην χορευτικόν άπόγευμα παρά τῷ κ. και τῆ κ. Σκαναβή, ή δις Λία Σκαναβή εδέξετο τούς κεκλήμενους με τήν άβρότητα πού τήν διακρίνει, φέρουσα κομψότατον ιδιότυπον τζάμπερ άπό λαμέ άρζάν ένκρουστασίον, κρέπ όμοιόχρομον, φούστα πλισέ άπό κρέπ άρζάν και ένα πελώριον χρυσάνθεμον άπό λαμέ και κρέπ στον ίδιο τόνο.

— Τό χορευτικόν τετραίν άνθόσπαρτον άπό δλόδροσα έμφυχα λουλούδια, δις Ν. Νικολαΐδη μαύρη μουσελίνα πού κατέληγεν σέ μπάντα φρενοναρισμένη ρούζ, περιλαρισμένη μαύρη και ένα χρυσάνθεμον άπό μουσελίνα μαύρη και ρούζ, δις Δ. Κωνσταντινίδη τουαλέττα άπλη και σιζ άπό κρέπ μπλέ-κίαι και κρέπ μαρβλίν, δις 'Αλ. Δημητριάδη κρέπ ρομαίν μετξ και πελωριο γαυράλλον μοροντώ, δις Παπαδοπούλου βέρ-άμάν κρέπ-ντε-νιόν γαρνιρισμένη κατ' άποστάσεις μέ μπάντες πλισέ.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν χορευτικήν προσεπείρ παρά τῷ κ. και τῆ κ. Κ. Ζέγγελη.

— Κεκλήμενοι ήσαν κ. Ρασκάνο, κ. Μένση, κ. 'Αλεξάνδρη, κ. Μιχαλακοπούλου, κ. Η. 'Ηλιάσκου, κ. Μαλαμίδη, κ. Στ. Φωτιάδη κ. Α. Βιεργράτου, κ. Μελά, κ. Θ. Φωτιάδη, κ. Λιβερώφ, κ. Θ. 'Ηλιάσκου, κ. Νεγρε ρόντη, κ. ά.

— Και αί δεσποινίδες Κυριαξή, Μ. 'Ηλιάσκου, Ν. 'Αβέρωφ, Τακαλιώτη.

— Δεξίωσις προχθές Σάββατον παρά τῷ 'Α' γορματεΐ τῆς 'Αγγλικῆς Προεβείας και τῆ κ. 'Ατόλευ.

— Παρέστησαν κ. Λόραν Πρόεβειρα 'Αγγλίας, κ. Δεμιδωφ, κ. Δραγούμη, κ. Καλέργη, κ. 'Αλ. Πασατίη, κ. Μπλέγγεν, κ. Χατζηκυριακού, κ. Πετροκοκκινού, κ. Μεσσινέτη, κ. Γ. Πανά.

— Και τούς κ. κ. 'Ενυ, κ. Γ. Πανά, κ. Δ. Πετροζόγκινον, κ. Γ. Μακζάν, κ. 'Αλεξ. Πασατίην.

'Η Μονταιν

Η ..ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ'

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ άλλων περιέχει και τά εξής έκλεκτά διηγήματα, ιστορικά κομμάτια, περίεργα : «Ποια βιβλία άρέσουν στους ποιητάς και καλλιτέχνας μας» 'Η άγάπη της τρελλής», «'Ο κατάσκοπος Ντέγκελ», «'Ο τελευταίος έρωσ και ό θάνατος της Λαΐδος», «'Η νύχτα τού 'Αγιου Βαρθολομαίου», «'Ο περιπετειώδης δίος ένός Ούγγρου άριστοκράτους», «'Η φωνή τού νεκρού», «Τό γαλάζιο διαμάντι», «Σάν τά πουλιά», «'Ο άγριος κυνηγός», κ.λ.π. κ.λ.π.